

KÖZÉRDEK.

A MAGYAR BÁNYÁSZ- ÉS KOHÁSZ-ALTISZTEK ORSZÁGOS EGYESÜLETÉNEK
HIVATALOS LAPJA

MINT A

„JÓ SZERENCSET“

II. évfolyamának

9. SZ

külön melléklete.

Szerkeszti: MATEJKA GYULA, osztálytitkár.

Hivatalos közlések.

A pénztár nyilvános nyugtatója. A Magyar Bányász- és Kohász Altisztek Országos Egyesületének központi pénztárába tagsági és felvételi díj czímén befizettek: Vashegy-rákosi osztály részéről 21 tag után — felvételi díj 21 K, tagsági díj 38 K, összesen 59 koronát. — Csermák Sándor Keresztényfalvi tag felvételi díj czímén 1 koronát; Bindtbánya (Márkusfalvi) osztály részéről 19 tag után tagsági díj 38 K. Bielik Ernő petrozsényi tagtól 2 K. Vidó József főisk. tagtól 2 K. Pokorny József ferenczaknai altisztől 2 K.

Selmezbánya. 1909. január 30-án.

Gindl János,
központi pénztáros.

TÁRCZA.

Az aranyásó élete Dawson-Cityben.

Mikor 1897-ben a Klondike terület gazdag aranyércz-telepei feltárásának híre a világon végig futott és Schreiber, kinek közlései nyomán e sorokat írjuk, az aranyat keresők nagy csoportjához csatlakozott, a napilapok rémes híreket közöltek a vidék borzalmasságáról, az út fáradalmairól, veszedelmes voltáról és arról, hogy a kenyérirígység mily veszélyes helyzetekbe sodorhatja a fegyvertelen utazót és aranybányászt. Mi természetesebb, minthogy Schreiber is talpig felfegyverkezve indult neki a veszedelmes vállalkozásnak, hogy a sors szeszélyes kegye által esetleg neki jutó aranyrögöt, ha kell, fegyverrel is megvédelmezze. Egészen másképpen alakultak a viszonyok azonban. Először szó sem volt aranyrögökről, melyeket feltalálni lehetett és féltetni kellett volna. Az *Alaska*-ban eddig talált legnagyobb nuggettek alig

Híradások.

Meghívó. A Magyar Bányász- és Kohász Altisztek Országos Egyesületének felsőbányai osztálya 1909. évi február hó 20-án a Korona vendéglő nagytermében, saját pénztára gyarapítására zártkörű táncvigalmat rendez. Belépő-díj személyenkint 2 korona, családjegy 3 személyre 5 korona. Felülfizetéseket köszönettel fogadunk és hírlapilag nyugtázunk. Kezdeté este 8 órakor. — Tánczrendezők: Koblicska György, Dávid Miklós, Mihálcsik Sándor, Labina József, Kuzskó István, Marosán Gábor, Kando József, Narát Sándor, Boldán János, Kirszte Trifor Török Lajos, Blum János.

Az Erdővidéki Bányaegylet Részvénytársaság alkalmazottjai 1909. február hó 13-án Köpeczen a községháza nagytermében a bányatoronyóra alap javára álarczos tánczvigalmat rendeznek, melyre a meghívót a napokban kibocsátották. Belépő-díj: személy-jegy 2 K., család-jegy 4 K. Kezdeté este 8 órakor. Álarczosok felvonulása este 9 órakor. Álarczosok kéretnek a meghívó előmutatására. Ételről és italról Kovács György jó magyar konyhája fog gondoskodni. Felülfizetések köszönettel fogadtatnak és hírlapilag nyugtáztatnak. Hoffmann Géza elnök. Kulhavy Frigyes főrendező. Bartha Vilmos, Csiki Sándor, Gyulay Ákos, Gósa Gerő, Medvés Sándor, Lakatos Ferencz. Nagy Dénes, Tóth András, Zöldi János pénztáros, Zöldi Sándor, rendezők.

érték el az 5 (angol) fontot, alig reprezentálnak 6000 koronánál nagyobb értéket és jóformán ritkábbak a fehér elefántnál.

Az arany majdnem kivétel nélkül apró szemekben fordul elő, a melyek egykori vízfolyások kovaköves medreiben szétszórva vannak. Feltalálásukat, különösen az teszi nehezzé és rendkívül fáradsalmasá, hogy fekvésük és irányuk a vidék jelenlegi topografiájának már nem felel meg. A lezajlott évezredek folyamán 4 és több méter vastag lép- és humuszréteg rakódott fölöttük le, mely az uralkodó nagy hidegek folytán mindig sziklakeménynyé van fagyva úgy, hogy az őszszes munkák csakis az altalaj előző mesterséges felengesztése után kezdődhetnek meg. Az aranyásás jövedelmező munkája, vagyis az aranyat tartalmazó talajnak feltalálása, a feltalált aranyos fővenynek kiemelése és jövedelmező kimosása tehát nemcsak a szerencsétől, hanem még sokkal inkább, igen fáradságos, nagyon rendszeres és kitartó munkától függ. Aranyásók tehát csak igen szorgalmas, józan életű és oly emberek lehetnek, kik igen kevéssel beérik. Szegény, munkát kerülő és így feltétlenül rossz elemek különben is már kezdettől fogva ki voltak zárva az őszszeseregléstől, mert az idejutást, az utazás költséges volta rendkívül megnehezítette és így Canada büszkeségének, a minden

A magyar Bányász- és Kohász Altisztek Országos Egyesületeinek selmeczvidéki osztálya folyó hó 6-án szombaton este 6 órakor a m. kir. bányaiskola nagytermében értekezletet tartott.

Magánhírek.

Eljegyzés. Vashegyi tudositónk közli, hogy *Labina Sándor* bányafelőr Vashegyen eljegyezte *Schwirian Zsoffi* kisasszonyt.

Szépirodalom.

Delelő cím alatt, ügyünk lelkes barátjától, *Révai Károly* bányász-költőtől, verskötetet kaptunk ajándékba könyvtárunk számára. Nem lehet itt feladatunk, hogy a művet méltassuk; szerzőjét és lantját mindenütt ismerik, a hol hegyek alján a bányász pörölye csengő ütésekkel dönti meg az érczes hegyek sziklafalait. Nagyág és Nagybánya, ezek az ősi bányászhelyek, hallották Révai lantjának érczesen dalla-

dicséretet felülmuló North-West-Mounted Police-nek, nem túlságosan nagy munkájába került, hogy a törvénynek érvényt szerezzen és mintaszerű rendet tartson fenn. A fegyverek, ha a vadászat céljaira nem voltak használhatók, fölös tehernek bizonyultak. Ez nem csak Dawson-City-re, az aranyásó területnek a Yukon mentén fekvő ezen közép-pontjára nézve áll, a hol a hatóságok és a nagykereskedők hivatal- és üzlethelyiségei vannak, hanem a meszsze területben szétszórt arany-lelő-helyekre is érvényes, mert az élet és a vagyon biztonsága itt tökéletes és anynyira teljes, hogy sok, nagy rendőri apparátussal dolgozó, u. n. minta-állam, méltán megirigyelhetné. Dawson-Cityben és környékén 25000—30000 ember együtt él, a zord vidék arktikus vadonjában és több száz mértföldnyi távolságok által van a civilizált világ középpontjaitól elválasztva. Ezen elszigeteltség, az elemek ellen folytatott örökös küzdelem, a nélkülözések százféle neme azonban ezt az embersokaságot, mely a világ minden tájékának szülöttje, nagy községgé, oly községgé olvasztja össze, mely rangkülömböséget, nyomort és szegénységet nem ismer és mely, ha kell egymásért él és egymáson segít.

(Folytatjuk.)

mos danáját és minden magyar bányászember örömmel fogadja-e bányabérczek alján született dalok, érzebetük soraiba tömörült viszhangját. Nem értünk a költői munkák bírálásához, de verseit élvezettel olvassuk s nem egy dalocskája a meghatottság könnyeit csalja pilláinkra. Vagy nem szép-e «A Bányában» című «Három bányászfiu halálára» írt bányászati tárgyú versecskéje, melyben igaz színekkel festi a bányászembernek a föld kincseit, féltékenyen őrző démonokkal való nehéz küzdelmét?!

Itélje meg az olvasó!

Egy ádáz szikla megmozdult a mélyben,
Ki tudja mi? tán bosszú kelt szívében;
Az ércztömegről robajjal levált,
S három gyermeknek osztott bősé halált.

A gyermekek a kincseket kutatták,
S az nem fékezte szunynyadó haragját;
Úgy vélte, hogy megvédi érzeit,
Ha bús fejükre szíklát hengerít.

. . . Szegény bányászok! Nehéz sorsban élték!
A csillogó fém nem is a tiétek!
S mégis kezetek ha reá talál:
Julalmazásul ott les a halál!

S még sok szép dalt zeng a költő e könyvben, s a szépek szépei hosszú sorát mind elő kellene sorolnunk, ha a versek közül mindazokat meg akarnók említeni, a melyek figyelmünket lekötötték, szívünkhöz szólottak, lelkünket megragadták! Olvassák el a «Feleségemhez» és a «Kis Karácsonyra» című költeményeket, s mindazokat a dalokat, a melyeket a szép kiállítású, a költő és kedves leánykája, «Aranyos Erzsike» arczképével díszített verskötet rejteget. A könyv bolti ára 3 K. (E lap olvasói 2 K-ért kapják.) Megrendelhető a szerzőnél, Nagybányán.

TARTALOMJEGYZÉK.

Hivatalos közlések. A pénztár nyilvános nyugtatója. — Tárca. — Híradások.
— Magánhírek. — Szépirodalom.
